

31 maart 2024, Pasen, dienst van Schrift en Doop

1e Schriftlezing: Jesaja 25: 6-9

2e Schriftlezing: Marcus 16: 1-8

Gemeente van Christus, in het Marcus Evangelie eindigt de opstanding van Jezus met angst en schrik en stilte; de vrouwen bij het graf waren zo geschrokken dat ze niets zeiden. Het Griekse woord dat in de tekst met schrik wordt vertaald is 'ekstasis'. We kennen dit van het woord 'extase', letterlijk betekent dit woord dat je buiten jezelf raakt in de zin van dat je helemaal in vervoering raakt. In de context van de vrouwen die op de Paasochtend het lege graf aanschouwen, zit in dit woord ook de betekenis van verwondering en verbazing; het maakt ze letterlijk sprakeloos, zoals je stil kunt worden uit pure verwondering. Zoals het kan gaan wanneer er iets bijzonders gebeurt en je voelt; hier past alleen maar stilte, elk woord dat gesproken wordt doet afbreuk aan dit wonder.

Eindigt het Marcus Evangelie inderdaad alleen in stilte en verwondering? Blijft het daarbij? Nee, er klinkt een opdracht: 'ga terug', krijgen de vrouwen de horen, 'en zeg tegen zijn leerlingen en tegen Petrus: "Hij gaat jullie voor naar Galilea, daar zullen jullie Hem zien, zoals Hij jullie heeft gezegd.' Daarmee verwijst de Evangelist terug naar het begin van het Evangelie, naar Marcus 1: 14-15, waar staat: 'Nadat Johannes gevangengenomen was, ging Jezus naar Galilea, waar hij Gods goede nieuws verkondigde.' Marcus eindigt het Evangelie dus met de uitnodiging om het Evangelie opnieuw te lezen en weer helemaal bij het begin te beginnen, maar nu vanuit de wetenschap dat Jezus de Opgestane is.

Want dat is wat de vrouwen bij het graf te horen krijgen, wanneer ze zien dat de steen voor het graf was weggerold. Jullie zoeken Jezus die gekruisigd is, maar Hij is niet hier; kijk, dat is de plaats waar Hij was neergelegd, Hij is de Opgestane. En wanneer je dat voor ogen houdt wanneer je het Evangelie leest, ja, dan zul je Hem zien, zo is de belofte. Dan zul je Hem herkennen als Gods Zoon die gezond is om mensen te zoeken en rust, hoop en vertrouwen te geven; in de woorden die Hij spreekt, in Zijn bewogenheid om mensen, in de tekenen die Hij doet, in het delen van brood en wijn. Zo vormt het einde van het Marcus Evangelie een nieuw begin en een uitnodiging om het Evangelie met ander ogen te lezen, en te blijven lezen, keer op keer opnieuw, omdat in dat Evangelie de Opgestane Christus aan het licht komt, wiens licht ook over ons leven schijnt.

Degene die tot de vrouwen spreekt, is een opvallende verschijning. We lezen over een in het wit geklede jongeman die in het geopende graf zit. Het lijkt erop dat we deze jongeman eerder in het verhaal al zijn tegengekomen. Op Goede Vrijdag lazen we hier in deze kerk het passieverhaal uit Marcus, en in het gedeelte over de gevangenneming van Jezus horen we over een jongeman, die alleen een linnenkleed aan had. Alle leerlingen van Jezus waren op de vlucht geslagen, maar deze jongeman probeerde bij Hem te blijven. Maar, zo staat er dan, toen deze jongeman werd vastgegrepen, liet hij het kleed in hun handen achter en vluchtte naakt weg. Wat moeten we vanochtend aan met deze jongeman? Is hij een beeld van het naakte bestaan, de mens in al zijn kwetsbaarheid? De kwetsbaarheid die we misschien achter allerlei maskers en rollen verstoppen, maar waar we weer op kunnen stuiten wanneer we stilgezet zijn om wat voor reden dan ook, als we op onszelf teruggeworpen worden. Momenten waarop we elkaar misschien juist werkelijk in onze eigenheid kunnen ontmoeten, omdat alle opsmuk wegvalt.

Op de Paasochtend is deze man weer bekleed, zo lezen we in het Paasevangelie in Marcus, hij was in het wit gekleed, zo staat er. Zo gaat het vandaag ook over ons kwetsbare leven en dat wat ons verwond heeft; dat kwetsbare leven wordt bedekt door witte ontferming, zo horen wij vanochtend. Dat is het wonder van Pasen. Onze kwetsbaarheid wordt omkleed, bekleed met de belofte van het Evangelie. Zo mogen wij in vertrouwen onze weg gaan en weten dat we geborgen zijn, in leven en sterven.

De jongeman die in het Paasevangelie in Marcus op de Paasochtend weer bekleed is, is ook een treffend beeld van de doop. Al in de eerste eeuwen van de kerk werden dopelingen na de doop in de Paasnacht omkleed met een wit kleed. Dat witte kleed symboliseerde een nieuw begin en de belofte van de Heer, dat Hij ons leven draagt, dwars door dood en nood heen. Zo willen jullie Mayra opdragen aan de Heer, dat Hij haar draagt en zegent op haar weg in dit leven. Zij is voor jullie een geschenk van God en daar willen jullie Hem voor danken. Haar doop symboliseert voor jullie ook dat zij in haar leven mag weten dat God met je meegaat in het leven, hoe je weg ook gaat, dat Hij haar nooit loslaat. Zo willen jullie haar een basis meegeven, waar zij altijd op terug kan vallen.

De Paasochtend lijkt in het Marcus Evangelie met stilte te eindigen. Maar de stilte wordt doorbroken, ja voor goed doorbroken, want er klinkt een stem. De vrouwen schrokken toen ze de in het wit geklede jongeman zagen zitten. Maar hij zegt 'Wees niet bang'. Hiermee wordt de toon gezet. Het is het woord van de Paasmorgen, in alle Evangeliën, het is de essentie van de belofte van het Evangelie: vreest niet, wees niet bang! Je kwetsbaarheid wordt omkleed met Gods liefde en trouw, door alles heen. Opdat we opstaan, keer op keer, en leven in het vertrouwen dat we geborgen zijn.

Zo klinkt er vanochtend een duidelijke belofte: 'Hij gaat jullie voor naar Galilea, daar zullen jullie Hem zien.' Een uitnodiging om het Evangelie keer op keer opnieuw te lezen, maar nu vanuit de wetenschap dat Jezus de Christus is, de Opgestane. Dat we in Hem de Vader leren kennen. De Vader die ons kent en doorgrondt, dieper dan wij onszelf kennen. Die ons een lied in de mond legt, om het wonder van ons bestaan te bezingen, dat Hij ons met zijn liefde geleidt in dit kwetsbare bestaan. Zo mogen wij zingen. Zo mogen wij voor Mayra en voor onszelf zingen:

*In de schoot van mijn moeder geweven
Als een wonder bereid,
Aan het licht toegewijd,
Is mijn leven door liefde omgeven.*

*In de mond die nog amper kon spreken
Is de toon al gezet
Is het lied al gelegd
Dat voorgoed de stilte kan breken¹.*

Amen

¹ Lied 780: 1 en 4 uit het Liedboek (2013).